

Forslag

til

Fællesmærkelov.

(Vedtaget af folketinget ved 3. behandling den 2. juni 1959.*)

§ 1. Foreninger af erhvervsdrivende kan i overensstemmelse med varemærkelovens §§ 1-3 ved registrering eller brug erhverve eneret for deres medlemmer til at benytte særlige kendetegn for varer eller arbejds- og tjenesteydelser, som medlemmerne tilbyder i deres virksomhed.

Offentlige myndigheder samt sådanne stiftelser og andre juridiske personer, organisationer eller sammenslutninger, som fører kontrol med eller fastsætter normer for varer eller arbejds- og tjenesteydelser, kan på tilsvarende måde erhverve eneret til særlige kendetegn til benyttelse for de varer eller arbejds- og tjenesteydelser, der er genstand for kontrol, eller for hvilke normer er fastsat.

Kendetegn, som omfattes af denne lov, kaldes fællesmærker.

§ 2. Hvis ikke andet følger af bestemmelserne nedenfor, gælder for fællesmærker de i varemærkeloven indeholdte regler, for så vidt og i det omfang de efter deres beskaffenhed kan finde anvendelse.

§ 3. Anmeldelse af et fællesmærke til registrering indgives skriftligt til direktoratet for patent- og varemærkevæsenet. Anmeldelsen skal foruden de i varemærkelovens § 17 nævnte oplysninger indeholde angivelse af de for mærkets benyttelse fastsatte bestemmelser.

Godkendes anmeldelsen, indføres disse bestemmelser i registeret. Senere ændringer i bestemmelserne skal af mærkets indehaver inden 3 måneder anmeldes til direktoratet for patent- og varemærkevæsenet til indførelse i registeret.

§ 4. Overdragelse af et registreret fællesmærke kan kun registreres, såfremt mærket ikke skønnes egnet til i den nye indehavers hånd at vildlede offentligheden.

§ 5. Registreringen af et fællesmærke kan ophæves ved dom, såfremt forhold svarende til de i varemærkelovens § 25 og § 36 angivne måtte indtræde, såfremt mærket strider mod almene samfundsinteresser, eller såfremt ændringer i bestemmelserne for mærkets benyttelse ikke behørigt anmeldes til registeret.

Sag kan anlægges af enhver, der har interesse deri, dog kan sag til ophævelse af registreringen af et fællesmærke som stridende mod almene samfundsinteresser alene anlægges af handelsministeren.

§ 6. I sager om indgreb i retten til fællesmærker skal kun mærkets indehaver anses som søgsmålsberettiget. Krav om erstatning kan nedlægges ikke blot for den skade, som måtte være påført mærkeindehaveren, men også for den skade, der måtte være tilføjet de til mærkets benyttelse berettigede.

§ 7. Fællesmærker registreres i fællesmærkerregisteret, der føres som en særlig afdeling af varemærkerregisteret.

Handelsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om indgivelse og behandling af anmeldelser til fællesmærkerregisteret, om registerets indretning og førelse, om registreringernes bekendtgørelse samt om afgifter for anmeldelser, ekspeditioner, udskrifter m. v.

§ 8. Bestemmelserne i denne lov træder i stedet for lov nr. 102 af 7. april 1936 om

*) Se FT: 1990, 2075, 5023, 5322; A. 1569; B. 1105, 1123. Lov nr. 212 af 11. juni 1959.